

“Zorg goed voor jezelf, drink veel en kleed je dik aan. Houd jezelf warm. Weet je wat mijn moeder altijd voor mij maakte?” vroeg Omar een beetje bezorgd. “Als ik soms ziek was, maakte ze thee met muntblaadjes, gember, limoen en een heel klein beetje honing. Dat hielp mij altijd om op te knappen, probeer het maar. Bedank me later maar,” lachte Omar zachtjes. Het gesprek met Omar voelde vertrouwd, maar tegelijkertijd zo verwarrend voor Melisa doordat ze niet begreep hoe Omar zoveel invloed op haar gevoelens had. “Volgende week, rond deze tijd zal ik bellen. Vergeet het niet,” zei Omar. “Ik moet ophangen. Fijne avond en beterschap, Melisa.”

Die avond werd de naam Omar in Melisa's hart geprint.

Nadat Omar de telefoon had opgehangen, liep Melisa met een glimlach door de woonkamer naar de keuken om nog een kopje thee te maken volgens het recept van Omars moeder. Elke slok thee die ze nam, bracht haar terug naar Omar. Melisa viel in een fijne, diepe slaap.

De volgende ochtend werd ze wakker en ze pakte direct haar mobiel. Ze keek naar de laatste oproep en de tijd om de bevestiging te krijgen dat Omar echt bestond en dat het geen droom was geweest. Ze begon af te tellen in afwachting van Omars oproep. Meende hij het echt of niet? Daar zal ik pas over zes dagen achter komen, dacht Melisa. Met het geluk op haar gezicht liep ze naar de slaapkamer van haar dochter om haar wakker te maken voor een nieuwe schooldag. Melisa was eigenlijk een alleenstaande moeder. Ook al was ze getrouwd met Jason, ze stond er alleen voor. Jason zorgde voor financiële stabiliteit en hielp Melisa waar nodig. Ook al zat hij vast, ze hadden een hechte band, net alsof Jason nooit weg was geweest. Melisa hield zielsveel van hem, tot gisteren. Toen Omar haar belde bracht hij haar gevoelens in de war.

Melisa was samen met haar dochter klaar voor vertrek, ze stapten in de auto en Melisa bracht haar naar school, waarna ze doorreed voor het bezoek bij Jason; een bezoek zonder toezicht. Terwijl

Melisa en Jason de liefde met elkaar bedreven, verdwaalden Melisa's gedachten een aantal keren naar Omar. Ze dwong zichzelf terug te keren naar het moment, het nu; dat was in de armen van Jason.

Voor haar vertrek naar huis zei Melisa tegen Jason: "Gisteren heeft er iemand gebeld voor jou, ene Omar."

"Oh ja, klopt. En wat zei hij?"

"Niks bijzonders, alleen dat ik je moest doorgeven dat hij overgeplaatst was en dat alles ging zoals het moest."

"Oké, dan is het goed," antwoordde Jason.

Onderweg naar huis ervaarde Melisa een gevoel van sensatie, alsof wat ze voelde voor Omar verboden was, maar tegelijkertijd stak het de brand in haar, een verlangen om ook van Omar te zijn. Elke keer leek het alsof haar hart haar aansprak om die wensen niet uit te spreken, omdat het voelde als een vloek. De dagen erna waren vol wensen en gedachten over een leven met Omar en Jason tegelijk. Melisa wilde beiden niet opgeven.

De dagen kropen tergend langzaam voorbij. Melisa had nooit gedacht dat ze uit zou kijken naar een telefoontje van een onbekende man, maar haar gedachten bleven rond hem cirkelen. De manier waarop hij haar naam had uitgesproken, de warmte in zijn stem, het voelde vreemd én vertrouwd en tegelijkertijd gevaarlijk onbekend. Dit alles deed een verlangen naar deze onbekende man groeien in haar hart.

Toen het eindelijk zaterdagavond werd, wachtte ze, haar telefoon in haar hand geklemd. Maar de uren verstreken en de stilte werd niet verbroken. Geen mobiel gerinkel, geen geruststellende stem aan de andere kant van de lijn. Het besef drong langzaam tot haar door: Omar zou niet bellen. Waarom voelde dat als een teleurstelling?

Melisa haalde diep adem en schudde haar hoofd. Dit sloeg nergens op. Ze kende hem niet eens. Maar toch voelde het alsof ze iets onmisbaars was kwijtgeraakt. Een vreemde onrust nestelde zich in haar borst. Werd ze werkelijk aangetrokken tot deze onbe-

kende man? De gedachte alleen al maakte haar verward en onzeker. Dit kon niet waar zijn. Dit mocht niet waar zijn. Misschien was ik niet belangrijk voor hem, dacht Melisa even.

Omar was een bekende van Jason. Dat alleen al maakte het gecompliceerd. Ze had het universum om een teken gevraagd en nu kreeg ze iets wat haar wereld alleen maar verder op zijn kop zette. Getrouwd met Jason, zestien weken zwanger en nu gevoelens voor een man die ze nauwelijks kende. Kon haar leven nog ingewikkelder worden?

Dagen gingen voorbij en langzaam begon ze de hoop los te laten. Maar op donderdagavond, net nadat ze had besloten om het achter zich te laten, trilde de telefoon plotseling in haar hand. Haar adem stokte. Ze herkende het nummer meteen. Met trillende vingers nam ze op. Zodra ze de stem van Omar hoorde, flapte ze er zonder nadenken uit: "Waarom belde je niet zaterdag?" Er viel een lange stilte aan de andere kant van de lijn.

Toen, met een stem die zachter klonk dan de vorige keer, antwoordde Omar: "Oh... wilde je echt zo graag dat ik je belde?" Zijn woorden lieten iets in haar smelten. Ze kende hem nauwelijks en toch voelde het alsof hij haar begreep op een manier die niemand anders ooit had gedaan. Die avond spraken ze tot diep in de nacht. Elk zinnetje voelde als een dunne, onzichtbare draad die hen steeds dichter naar elkaar trok.

Langzaam maar zeker ontdekte Melisa iets wat ze nooit had verwacht: dit voelde als iets magisch, als een verbinding die verderging dan simpele woorden. Ze vertelde Omar hoe ze zich voelde op de dag dat hij had beloofd te bellen. "Ik was zo verdrietig en teleurgesteld, Omar. Ik dacht echt dat je nooit meer zou bellen," bekende ze met zachte stem. "Elke dag en nacht hoopte ik dat als mijn telefoon overging, jouw nummer op het scherm zou verschijnen en dat jij het was. Maar telkens weer was het een teleurstelling. Wat als je nooit meer had gebeld? Hoe had ik je ooit kunnen vinden? Ik wist alleen je naam... verder helemaal niets over je."

Omar lachte zacht en zei: "Al zoveel gevoelens en gedachten en dat in zo'n korte tijd?"